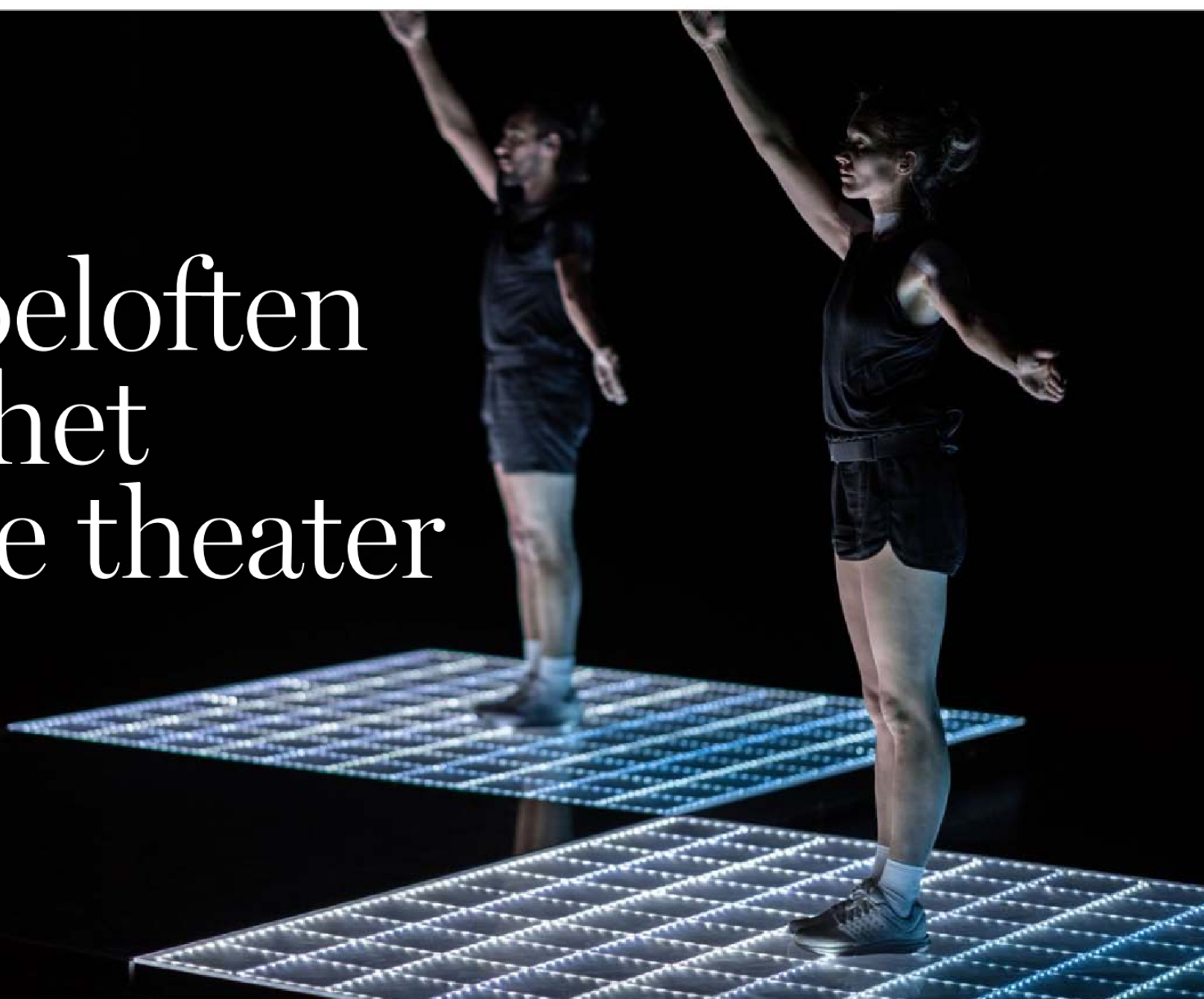

De beloften van het jonge theater

'Tinkling' van Talitha De Decker. © rr

Met Love at First Sight slaan zeven Antwerpse cultuurhuizen de handen in elkaar. Bij de start van het seizoen bundelen zij de nieuwe producties van jonge theatermakers, collectieven en choreografen in een festival over de hele stad. De eerste editie zette in 2016 meteen de toon. Ook op deze editie zetten heel wat jonge artiesten zichzelf op de kaart met fris en sterk werk.

FILIP TIELENS EN MATTHIAS VELLE

Compagnie Frieda: luchtfietsende levenskunstenaars

Pygmalion van Compagnie Frieda opent met een prachtig beeld: een kolossaal rotsblok hangt onheilspellend boven de hoofden van Eva Binon en Jason Dousselaere. Hij draagt haar als Sisyphus op zijn schouder, zij is olijk aan het luchtfietsen op zijn gekromde rug.

Samen zoeken ze naar de allerbeste cliffhangers (hebt u 'm?) uit Hollywoodfilms. Ze maken een parachute-sprong en vechten als cowboys een duel uit op leven en dood. Zoals Pygmalion een volmaakte vrouwenfiguur beeldhouwde met de hulp van Aphrodite, zo ondernemen de spelers de ene onmogelijke missie na de andere. Maar zonder goddelijke hulp zijn die gedoemd om te mislukken.

Pygmalion brengt een erg humoristische hulde aan dat falen. Het absurde en existentiële gaan naadloos over in het komische en fantastische. Binon en Dousselaere zijn luchtfietzers die in het ijle fabuleren. Levenskunstenaars die een relativerende commentaar leveren op onze prestatie maatschappij van altijd maar meer, beter, hoger en verder.

'Pygmalion': voorlopig geen nieuwe speeldata ★★★★★

Talitha De Decker: dansen zoals 'Snake' on speed

In Tinkling laat choreografe Talitha De Decker haar dansers als twee kwikzilveren vogeltjes huppelen door een digitaal hindernissenparcours. De ledlampjes op het speelveld kronkelen als in het retro-spelletje Snake. Gracieus en synchroon tapdansen Mohamed Boujarra en Evelyne Rossie tussen deze snel verspringende lijnen. Spectaculair!

Naarmate de beats melodieuzer worden, neemt de complexiteit en de speelsheid van de choreografie toe: de lijnen veranderen in ingewikkelde geometrische figuren en de dansers schakelen gezwind over op discomoves om die figuren te ontwijken. Latere sequenties zijn verstillender en intiemer. Steeds is er die synchrone spiegeling.

De wisselwerking tussen dans, decor en muziek is ingenieus en impressionant. Maar de synchroniciteit maakt het stuk ook een tikeltje voorspelbaar. En zelfs pleonastisch: beeld, beats en beweging vertellen hetzelfde verhaal. Daardoor kan Tinkling de boog van de voorstelling moeilijk helemaal tot het eind gespannen houden.

'Tinkling': nog in Tilburg, Brugge, Halle en Amsterdam. ★★★★★

Kuiperskaai: een barokke streling voor oog en oor

Mag het een beetje meer zijn? Dat lijkt het motto van Kuiperskaai, een collectief waarvan de leden naast een huis in Gent ook de repetitiezaal met elkaar delen. De groep, onder leiding van regisseur Lisaboa Houbrechts, maakt krachtig en barok totaaltheater dat de overdaad niet schuwt.

In 1095 debuteert Victor Lauwers als theaterauteur. Via de figuur van monnik Benny neemt hij ons mee op een epische en episodische tocht door de duistere middeleeuwen: van de Sint-Baafsabdijs in Gent, naar een ontmoeting met paus Urbanus II in het Franse Clermont, tot het door 'mosselmannen' overheerste Cordoba.

Boeiende vertelstof dus. Helaas blijft het inhoudelijk vrij mager: Lauwers linkt weinig naar het nu. Het zijn de opzweepende muziek van Maxime Rouquart, de FC Bergman-achtige beeldtaal en de exuberante kostuums die indruk maken. 1095 is een streling voor oog en oor. Maar moesten die acteurs echt zo vaak schreeuwen? In al zijn onstuimige enthousiasme mag Kuiperskaai meer doen.

'1095': nog in Oostende, Maastricht, Leuven, Gent en Dendermonde. ★★★★★

Dounia Mahammed: een monoloog vloeibaar als water

Dat Dounia Mahammed een uitzonderlijke actrice én schrijfster is, bewijst ze in haar tweede worp *Waterwaswasser* met verve. En met maïzena, water en zout. Dat mengsel is aangebracht op een verhoogd vierkant, dat ze schoorvoetend en met kinderlijke verwondering betreedt. Haar voetstappen en graaiende handen laten een tijdelijke afdruk na in de vochtige ondergrond: een metafoor voor het terugkerende thema van de vloeibare identiteit.

De viertalige tekst zit vol dubbele bodems ('I'd like to take time, but I don't know which time is mine to take'), woordgrapjes ('Naps are good to be in your naps') en ongerijmdheden ('Kreeften hebben ook kramp'). Door haar virtuoze omgang met taal, klank en ritme maakt ze het banale bijzonder en het vastgeroeste weer liquide.

Mahammed vertelt vanuit socratisch perspectief: 'I don't know' keert telkens terug. Want enkel door taal en werkelijkheid als één groot raadsel te beschouwen, kan ze je als een charismatische Alice meetronen naar haar wonderland. Straf spul.

'Waterwaswasser': nog in Brugge en Gent. ★★★★★